

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 170/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **TATRA EXPRESS, s. r. o.**, Námestie slobody 2, Banská Bystrica, zastúpenej LEGES Advisory s.r.o., Pod Urpínom 5, Banská Bystrica, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 21Cb/87/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 21Cb/87/2024 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal jej finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Napadnuté konanie sa začalo na základe žaloby, ktorou sa žalobca voči sťažovateľke domáhal určenia, že právny vzťah medzi žalobcom a sťažovateľkou vyplývajúci zo zmluvy o výkone správy autobusovej stanice nevznikol, a tiež určenia, že právny vzťah medzi žalobcom a sťažovateľkou vyplývajúci z rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve o výkone správy autobusovej stanice nevznikol.

3. Sťažovateľka 19. septembra 2024 podala vyjadrenie k žalobe spoločne so vznesením námietky nedostatku právomoci súdu. Sťažovateľka 20. decembra 2024 urgovala rozhodnutie o predmetnej námietke. Okresnému súdu bolo 12. februára 2025 doručené podanie žalobcu, následne 24. februára 2025 podanie sťažovateľky, v ktorej okrem iného opätovne urgovala rozhodnutie o námietke nedostatku právomoci súdu. Následne podal svoje vyjadrenie k vyjadreniu sťažovateľky žalobca, a to 7. marca 2025, ktoré bolo sťažovateľke doručené spoločne s predvolaním na pojednávanie nariadené na 4. september 2025. Právnomu zástupcovi sťažovateľky bolo doručené do elektronickej schránky vyjadrenie žalobcu z 31. júla 2025. Sťažovateľka sa 16. septembra 2025 vyjadrila k podaniu žalobcu z 31. júla 2025

4. Na pojednávaní konanom 7. októbra 2025 došlo k vyhláseniu rozsudku vo veci samej, ktorým súd žalobe vyhovel.

III.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta, že v napadnutom konaní sa okresný súd dopúšťa zbytočných prietáhov. Okresný súd koná neúmerne dlho a v určitom čase nevykonáva vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu sťažovateľkinej právnej neistoty.

6. Napriek skutočnosti, že sťažovateľka vznesla námietku nedostatku právomoci súdu podľa § 5 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) 19. septembra 2024, o tejto nebolo rozhodnuté ani po opakovaných urgenciách súdu, a to ani po 5 mesiacoch odo dňa jej vznesenia.

7. Vo veci bol vyhlásený rozsudok 7. októbra 2025, dosiaľ však nebol písomne vyhotovený a doručený stranám sporu. Sťažovateľka v súvislosti s uvedeným podala už dve sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. K prvej sťažnosti z 22. decembra 2024 predseda okresného súdu uviedol, že k nedodržaniu zákonnej lehoty došlo z dôvodu pracovnej vyťaženia oddelení, ktoré podľa rozvrhu práce patria do kompetencie zákonného sudcu. Zároveň bolo sťažovateľke oznámené, že zákonný sudca požiadal o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutia, a to do 7. januára 2026, čomu bolo zo strany predsedu okresného súdu vyhovené. K sťažnosti z 9. januára 2025 predseda okresného súdu konštatoval, že nebolo možné dodržať lehotu 30 dní na vybavenie sťažnosti z dôvodu nemožnosti zabezpečenia potrebných podkladov. Po odstránení tejto prekážky bude sťažovateľke bezodkladne poskytnutá odpoveď. Táto opakovaná sťažnosť ale dosiaľ vybavená nebola.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

9. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani

porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

11. Vo vzťahu k skutkovej a právnej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že problematika posudzovania zmluvných obchodnoprávných vzťahov tvorí bežnú súčasť sporovej agendy na všeobecných súdoch, preto vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd neidentifikoval ani skutkovú zložitost' veci. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky v priebehu napadnutého konania, obsah ústavnej sťažnosti nenasvedčuje tomu, že sťažovateľka prispela k predĺženiu konania.

12. K samotnému postupu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že dopytom na okresný súd zistil, že napadnuté konanie bolo iniciované žalobou žalobcu doručenou okresnému súdu 29. júla 2024. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo 7. októbra 2025, t. j. po roku a 2 mesiacoch od začatia konania. Ústavný súd uznáva, že nie je optimálnym stav, keď rozsudok okresného súdu nie je písomne vyhotovený ani po takmer 5 mesiacoch od jeho vyhlásenia. Avšak doterajšia celková dĺžka napadnutého konania (1 rok a 7 mesiacov) v rámci vykonaných úkonov súdu (postup podľa § 167 CSP, uskutočnenie 2 pojednávanií zavŕšených vyhlásením rozsudku) podľa názoru ústavného súdu vylučuje porušovanie označených práv sťažovateľky v intenzite potrebnej na ich vyslovenie.

13. Ústavný súd preto dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom vzhľadom na už uvedené okolnosti nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

14. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

15. V závere však ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci, a v prípade, že v ďalšom konaní dôjde k nečinnosti, príp. neefektívnej činnosti okresného súdu, sťažovateľke v obdobnej záležitosti nič nebráni opätovne sa obrátiť na ústavný súd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu